

[Grethe Fenger Møller.]

får en vis indflydelse på de forskellige loves revision.

Vi finder det vigtigt, at man i så vidt omfang som muligt decentraliserer afgørelsen af, hvilke former for kunst der bør støttes af det offentlige. Det må være brugerne, der i videst muligt omfang bestemmer, hvad de selv vil have.

Vi mener fortsat, at ideen bag Statens Kunstfond er god, men vi mener også, at loven på visse områder har virket forkert, og at dette har skadet kunstfondets anseelse og har fået vide kredse i befolkningen til at sætte spørgsmålstegn ved kunstfondets berettigelse.

Det er rigtigt, at der skal være plads til eksperimenter og fejltagelser, men det er også vigtigt, at den danske befolkning i al almindelighed har en positiv holdning til den kulturpolitik, vi fører. Det er vigtigt, at befolkningen ikke føler sig fremmedgjort over for den moderne kultur, og det er derfor vigtigt, at befolkningen også har en forståelse for, hvad det egentlig er, der laves i Statens Kunstfond, og at man ikke har en fornemmelse af, at det er en snæver kreds, en klikdannelse, der måske i et vist omfang sidder og bevilger hinanden eller deres venner penge.

Der har været givet forskellige råd angående hædersgaver og statsydelse. Ministeren er foreløbig endt med at foreslå, at man skal afskaffe hædersgaverne og gøre statsydelse indtægtsbestemte. Vi er ikke sikre på, at dette er rigtigt. Indtægtsreguleringen vil vel i første omgang imødekomme nogle kritiske røster, men på længere sigt gør man jo det, at man afskaffer de hædersgaver, der gennemgående har været givet til folk, der har gjort en national indsats, personligheder, som mange gerne vil have at staten støtter. Der har nok været for mange hædersgaver, men de bør nok ikke helt afskaffes.

Vi vil også meget gerne se på, hvordan den foreslåede indtægtsregulering af statsydelse vil virke. Hvis den vil virke sådan, at pengene fortrinsvis går til kunstnere, der er blandt de mindst talentfulde, er vi imod, for så er vi i den situation, at ydelsen bliver til en socialt betinget foranstaltning for de kunstnere, der klarer sig dårligst. Vi er klar over, at der kan være modgående synspunkter, og vil gerne medvirke til en drøftelse af sagen, når det bliver aktuelt.

Vort hovedsynspunkt er, som jeg sagde før, at det er værket, der skal støttes, men vi vil og-

så gerne inden for denne lov se på en fortsættelse af den kontante støtte. Vi finder det vigtigt, at den kontante støtte til kunstneren ydes enten som en anerkendelse af den kvalitet, der ligger i den pågældendes arbejde, eller som en hjælp til en lovende kunstner, der i kraft af støtten kan videreudanne og udvikle sig eller få mulighed for at rejse. Men vi får jo lejlighed til under den kommende lovrevision at se på materialet om, hvordan disse ordninger har fungeret i den hidtidige periode.

Under denne gennemgang kan der også blive lejlighed til at bedømme, hvordan helt andre retningslinjer for støtten kunne virke. Det er afgørende for os, at der virkelig bliver tid til at gennemgå materialet og til at få den offentlige debat, som først rigtig begynder, når lovgivningsarbejdet er i gang.

Ministeren gør i sin redegørelse opmærksom på nogle af de problemer, der har været med Statens Kunstfond, bl. a. eksemplet med Solvognen, og det er jo den slags, der gør os utilfredse med ansvarsprincippet. Vi har nu et udvalg, der ser på principperne for ministeransvar på de områder, hvor ansvaret for bevillinger er delegeret ud. Inden for kunsten er det jo først og fremmest filmfonden, der har været problemer med. Vi har fremsat selvstændigt forslag på dette område, men hvis eksemplet med Solvognen, hvor der var tale om støtte til et værk, der kun var en ulovlig demonstration, og som blev pådømt ved retten, smitter af, må vi fastholde en helt ændret ansvarsfordeling.

Hvis provokationer bliver en regel, vil vi opleve, at hele det folkelige fundament for kunstlovgivningen skrider sammen, og det kan være svagt nok i forvejen. På teaterområdet har ministeren jo undtagelsesvis grebet ind i teaterrådets indstilling, og dette bør også rent undtagelsesvis kunne ske ved film.

Jeg vil sige, at jeg også finder det nødvendigt, at vi får en drøftelse af, hvad vi vil med repræsentantskabet for Statens Kunstfond. Det kan ikke være rimeligt, at dette store repræsentantskab på 36 medlemmer nu i realiteten kun har én vigtig funktion tilbage, nemlig at udpege to medlemmer til hvert af de udvalg, der er nedsat under kunstfondet. Hvis repræsentantskabet skal have nogen berettigelse, må det have tillagt flere arbejdsopgaver, således at det kan få en større eksistensberettigelse.

Jeg finder også, at det må være rimeligt at overveje, om ikke brugerne i højere grad kunne blive repræsenteret i repræsentantskabet, såle-